

skal jeg ikke modsætte mig det. Men saamen er jeg rigtignok, at Reglen for Resten bør være den, at den, der rekvirerer Attesterne, ogsaa skal betale dem. Naar saaledes efter § 7 Arbejdsgiveren eller vedkommende anerkendte Forsikringsselskab kan forlange fornyet Løgeerklæring fremsendt hver anden Uge, mener jeg, at de, naar de ville have disse Attester, ogsaa bør betale dem. Jeg ser ikke, at der er nogen Anledning til at vælte det over paa Statskassen, medmindre man vil give en bestemt Regel om, hvor mange Attester der skal fremskaffes, saa at den paagældende, der ønsker disse Attester, og til hvem de skulle fremsendes, ikke selv vilkaarligt kan rekvirere dem. Dette med Hensyn til selve Forslagets Indhold.

Den ærede foregaaende Taler gjorde nogle Bemærkninger om Ulykkesforsikrings-sagen i Almindelighed. De mundede ud i en Henstilling til den højtærede Minister om at tage Ulykkesforsikringen op i videre Omfang. Jeg kan ganske slutte mig til dette Ønske, og jeg tror af den Omstændighed, at det er fremsat af Flertallets Ordfører, at kunne nære det Haab, at dette Ønske ret snart vil gaa i Opfyldelse. Men jeg kan ikke slutte mig til Ønsket, hvis Løsningen skal være en saadan som den, hvis Mulighed blev antydet, nemlig den almindelige Folkeforsikring. Dette Spørgsmaal er vist herhjemme endnu saa nyt og uforberedt, at der vil komme til at gaa adskillige Aar, hvis vi skulle vente med en Udvidelse af Ulykkesforsikringen, indtil dette Spørgsmaal modnes.

Da vi nu en Gang er inde paa denne Vej, at det er Arbejdsgiveren, der har Erstatningspligten, i hvert Fald inden for visse Grænser, vil det vist være rigtigt, at gaa til at udvide dette til ogsaa at omfatte andre end de Arbejdere, der nu ere inde under Loven. Det er allerede blevet nævnt, at Søfolk, der ere beskæftigede uden for Fiskeriet — for Fiskeriet have vi jo en særlig Lov — og Skovarbejderne ere uden for Loven, og der er dog med deres Arbejde forbundet en ret betydelig Fare for Ulykkestilfælde. Jeg har saaledes modtaget Meddelelse om, at der i store Skove, tilhørende en stor Godssejerovre i Jylland, forefalder ikke faa Ulykkestilfælde under Skovarbejdet, som her drives fuldstændig erhvervsmæssigt, selv om den paagældende ikke kan siges at være Savværksdirektør eller lignende. Arbejdet drives under alle Omstændigheder paa en saadan Maade, at det retteligt burde være inden for Loven. Det er der-

imod udtrykkeligt undtaget. Saa have vi den store Gruppe af Landarbejdere, som heller ikke ere inde under Loven, uanset at der forefalder forholdsviis lige saa mange Ulykkestilfælde ved deres Arbejde som i mange Industrier under Loven, og uanset, at det er uretfærdigt, at en Mand, der kommer til Skade ved Landbrug, Skovbrug eller Søfart, behandles anderledes end tilskadekomne ved Haandværk og Industrier, som ere under Loven. Naar de paagældende komme til Skade og ikke kunne ernære sig selv, er det Samfundets Pligt at ernære dem eller deres efterladte, hvis han dør, og de ikke kunne ernære sig selv. Det vil man ikke kunne undgaa efter den gældende Lov, men i overordentlig mange Tilfælde slipper Samfundet for denne Forsørgelsespligt, fordi de paagældende faa udbetalt Erstatning. I alle Virksomheder uden for Loven har man denne Pligt, og der bliver en saadan Forsørgelse Fattighjælp med Nedsættelse af den paagældende, hvilket er ganske urimeligt. Man maatte let kunne blive enig om, at de, der kom til Skade under deres Arbejde, ogsaa faa Erstatning for Skaden eller de efterladte for det Tab af Forsørgelse, der derved kan fremkomme, uden at det paa nogen Maade maa berøre deres borgerlige Stilling. Der er ikke den fjerneste Grund til, at Dampskibsfart, Søfart i det hele ikke lige saa godt som Maskinfabrikker og andre store Virksomheder skal yde Erstatning i Ulykkestilfælde. Der er saa meget mindre Grund til Fritagelse her, som vore Dampskibsselskaber mere og mere blive monopoliserede Foretagender, store Millionforetagender, der i høj Grad øve Indflydelse og i mange Tilfælde selv ere i Stand til at bestemme Vilkaarene, under hvilke de ville yde Samfundet deres Tjeneste. Jeg vil derfor føje min indtrængende Opfordring til den, der lød fra det ærede Medlem fra Mariager (Moestrup) til Ministeren om snarest muligt at fremsætte Forslag om en Udvidelse af den foreliggende Lov.

Adskillige af disse Udvidelser kunne ganske sikkert meget let ske. Naar Talen er om Skovarbejdere og Søfolk f. Eks., vil det simpelthen kunne ske ved at føre dem ind under Loven. Men jeg kan erkende, at Forholdene, naar Talen er om den store Gruppe af Landarbejdere, maaske ere af en saadan Beskaffenhed, at det vil være ønskeligt at ordne sig paa en lidt anden Maade, og at det derfor kunde være tænkeligt, at man maatte have en særlig Lov herom. Ganske overbevist derom er jeg